

NAR KIZILI

Herkesin benim gibi derin düşünmediğini, derin hissetmediğini biliyorum elbette. O yüzden affediyordum tüm kalbimle insanları. O acıyı çekmelerini istemiyordum. Çektiğim o büyük acıyı. Bana, acaba ne acı çekti ki bu kız, diyeceksiniz. Ne yaşadığı da yüceltiyor acısını bizden? Senden benden... Ben daha çok çektim ondan! Ben daha çok şey yaşadım ondan! Diyeceksiniz... Acı kıyaslayacaksınız belki, belki de büyüterek

kendinizi... Ve ben size diyeceğim ki, ah ben bize üzülmüyorum aslında. Tüm bu gereksiz acılara. Siz diyeceksiniz, ne alaka ne diyor bu kız? Neyden bahsediyor, ne anlatıyor bu kız? Ve ağlayacağım ben, rüyalarımın bahsedeceğim ben.

Rüyalarımın gördüğüm o acılardan. Gazze’de ailesini kaybeden o çocuktan; Türkiye’de, ailesinden uzak, düşünceleriyle yalnız başına, o soğuk hücrede, hüznü, dalgın kadından... Bunları yalnızca

görmediğimden bahsedeceğim size. Kalbim diyor size. Kalbim tüm o yaşanan acıyı hissediyor, yaşadıkları acı iliklerimde. Diyorlar bu kız deli galiba, nasıl hissediyor rüyalarında? Diyorum, ah onun kadar değil, ama o an, o anın içinde, yaşadığı o çukurun derinliğinde, o hüznün gölgesi geçmekte... Bir an diyorum. Yalnızca bir an, kalbimin üstünde. Bakıyorsunuz bana. Diyorum, diyorum size, Atatürk nasıl yalnız hissedirdi geceleri, nasıl korkardı korkmaktan, nasıl anlamaya çalışırdı nasıl anlaşılacağını anlamaya çalışmayanlardan. İyice delirdin galiba, ne diyorsun sen, diye bir ses yükselirdi sizden. Sonra dedim ki ben, kalbimi açtım her duyguya, ve hissettim cesur olanın korkusunu, ve hissettim yiğit olanın acısını, ve hissettim, kolay değil cesur ve yiğit olmak, o yüzden herkes olamaz. Polisten kaçanın neşesi bir yere kadar dedim size. Bir yerde duruyor insan, bir yerde dönmüyor o tatlı çark ve hissedilmiyor dostların meclisi. Bir yerde kalıyor insan. Donuyor ve üşüyor dedim. Bir yerde.

Gerçekten çok kötü insanlar var dedim size. Bana baktınız, ne diyor gene bu Özge? Ah dedim, vah dedim... Dedim, tekrar dedim... Diyorum ki gerçekten çok kötü insanlar var bu dünyada. Baktınız bana, gözünüzde bir ışıltı gördüm, “Yoksa ben de mi kötüyüm?” Güldüm de güldüm...

Diyorum size, gerçekten çok kötü insanlar var bu dünyada... Diyorum size, acıma nedir bilmiyor bunlar... Diyorum size, çocukların gözlerindeki ışıltıyı kaybetmelerinden korkmayan insanlar var. Diyorum size, zulmün beterini gösterenler var... Diyorum size, çok korkuyorum aslında ben... Diyorum size, korkuyorum zulmedenlerin nefisinden... Diyorum, korkuyorum kendimden... Bakıyorsun bana, diyorsun ne diyorsun lan sen? Diyorum da diyorum... Diyorsun

kötü bir insan mısın sen? Diyorum ah korkuyorum kendimden. Diyorsun sen zulmedenlerden misin? Diyorum da diyorum ama duyuyor musun? Bilmiyorum.

Diyorsun sen nesin Özge bre!! Cinsiyetin kadın, coğrafyan Urfa. Busun di mi sen, galiba. Diyorum da diyorum... Diyorsun sen Bilkent'te okuyorsun, bölümün de işletme. Bakıyorum, uzun uzun bakıyorum. Yere çöküyorum, belim yorgun, kalbim kırgın, bakışlarım ölgün. Yürüyor zihnim, mecnunun delirdiği o kandan kızıl çölde... Titreyen bir nefesle inliyorum, dünya benle inlemekte... "Ben değilim sandığınız

Özge... Tanık olanım yalnızca dünyanın türlü hallerine... Kalbim korku dolu, ya olursam kötü? Ah bu kötü olmamdan değil. Ah bu kötü olmamdan değil!" Bağırıyorum size. Tüm nefesim tükeniyor. Öleceğimi biliyorsunuz fakat gene de konuşuyorum, şaşıyorsunuz. "Ah bu insan olmamdan... İnsan olmamdan gelen korku!" Öyle bağırıyorum ki kargalar uçuyor, narlar kızarıyor ve elinize kızıl kan dağılıyor. Öyle bağırıyorum ki dünya kırılıyor, ay ikiye bölünüyor ve ikiyüzlü şeytanlar bunu illüzyon sanıyor. "Ah bu! Bu... Bu..." Bayılıyorum, kaldırmak isteyenleriniz geliyor. Çömeliyorlar aciz kafatasımın etrafına, kolonya döküyorlar... Saçım ağarıyor, ihtiyarlıyorum fakat gözlerim açılınca mutlu oluyorlar. Nefesleri kesiliyor, organları yanıyor... "Diyorum size... Nefesim titremekte..." Uzanmış bedenim çıplak ve ıslak, tıpkı anamdan geldiği gibi... Tedirgin değildiniz o gece... Tek istediğiniz duymaktı sözlerimi, oh gene ne diyecek diye. Kendinizden geçe geçe, "Diyorum size, korkuyorum sizden, çünkü sizden biriyim ben, bilirim sizi

kendimden..." Çömeliyorsunuz yaratığım etrafına ama yorgunluktan değil, sesimi duymamanı hazzından "Diyorum size, ben kötüyüm. O ihtimali taşıyor gönlüm."

İnsan olduğum için diyorum, korkuyorum kendimden... O yüzden düşünüyorum her gece, "Yüreğim ne korkuyor şimdi?" Ah çok korkuyorum benden... Arıyorum kızıl çölde Leylamı o yüzden... Bulamayınca kahırdan yanıyorum, asıyorum kendimi olmayan bacaklarım ve etimden... Gölge sanıyorsunuz beni, cin diyorsunuz bana, üflüyorsunuz kafama ve ağrıma. Gözlerimden akıyor kin ve kibir, asıyorum kendimi çivilerle tahtadan derinize, günahlarınızdan arınmanız için asıyorum kendimi nice denizlere özgelere narinlere. Asıyorum korkularımı... Ağlıyor anam... Ağlıyor babam... Ağlıyor kocam... Ağlıyor dayım ve canım... Ağlıyor bulutlar. Ve sonra, bir şey oluyor. Kandan kızıl çölde, ağlıyor. Tanrı ağlıyor. Bize ağlıyor.

Kendine ağlıyor. Kanıyor dünya, kırılıyor belim, kırılıyor beynim. Cennet düşüyor gölgeden, ay görünüyor penceremden, gece düşleri bir bir dağılıyor: Ve tanrı inliyor...

Özge Şevval Güler